

dede, at han ma aſte kunde falde paa rent adminiſtrativt at træffe en eller anden Forholdsregel, ſom ma aſte kunde komme de Paagjældende til Gode. Det er beſlageligt, at den ærede Miniſter ſtiller ſig ſaaledes, men det kunde dog være, at dette Things Mening kunde faae nogen Bægt overfor den høitærede Miniſter, og jeg ſkal minde den høitærede Miniſter om, at ſaa ganſke uden Forhold til det ſgl. Theater ſtaar ikke dette Thing. Jeg tror ikke, at den høitærede Miniſter vil kunne paaregne nogen Interesſe for det ſgl. Theater, naar han mener, at han kan gaa imod ikke alene, hvad der er Things ſ Dnſte, men ogsaa mod, hvad alle Menneſterønſte, ſom have Literatur og Landsfrihed kjær her i Landet. Det kunde være, at den høitærede Miniſter paa en eller anden Maade kom til at føle, at der var en vis Magt til Stede, ſom man hellere ſkulde komme noget imøde end helt og holdent at ſtille ſig paa et ſaa reaktionært Standpunkt, ſom den høitærede Miniſter ſtiller ſig paa. Jeg ſtal nu ſige et Par Ord til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 7de Valgkreds (Gallier), ſom jo har havt Ordet i denne Sag. Jeg tror ikke, det er til videre Nytte for mig at diskutere med det ærede Medlem, da vore Standpunkter jo ere ret forſkjellige; men der er blot nogle Smaating, ſom han berørte, hvor jeg vil gjøre nogle Bemærkninger. Det ærede Medlem begyndte med at ſige, at Skylden for de vanſkelige Theaterforhold laa i de trykkede Forhold, i den økonomiſke Miſère. Det undrer mig egentlig at høre det ærede Medlem tale derom; thi jeg synes at kunne huſte, at det ærede Medlem ved en anden Leilighed ſagde, at der ikke var trykkede Forhold, og at Folk, ſom vilde arbejde, godt kunde faae Noget at beſtille, ſaa det undrer mig, at han i alt Fald her ved denne Leilighed vil indrømme, at der er trykkede Forhold her i Landet. Saa ſagde det ærede Medlem, at Smagen havde udviklet ſig fra Henrik Ibsen til „Landsoldaten“, ſkjøndt han egentlig ikke mente, at det var noget poetiſk Arbejde, og dette var en Grund til, at der var uheldige Theaterforhold. Det forſtaar jeg ikke, jeg troede, at det ærede Medlem netop ønskede, at Folk gik til Landsoldaten, at han i høt Grad paafhængede og ſatte Pris paa, at man vandrede derhen, og at han forſaavidt maatte være vel fornøiet med den Maade, hvorpaa Theaterforholdene være ordnede. Det ærede Medlem vil dernæſt overfor mig gjøre gjældende, at jeg ſtillede mig paa et rent finantielt Standpunkt, ſom han kaldte det: et Spæthøjerſtandpunkt, men det forekommer

mig, at han ſelv indtager det Standpunkt, ſom han bebrejder Andre. Det ærede Medlem ſagde til mig, at § 2 i Lovforſlaget om Theaterdrift var blottet for alt literært Genſyn, men naar han ſaa ſkulde til at gjøre gjældende, hvorfor det var ſaa ſlem, ſagde han, at der kunde komme en Overproduktion ud deraf ſom var ubeldig. Der kunde være yngre Folk, ſom kunde have Lyſt til at spille Komædie, og ſom kunde forlede Folk, ſom havde mange Penge, til at danne et Theater, og det vilde føre til yderſt uheldige økonomiſke Forhold for dem, til finantiel Ruin. Jeg veed ikke, om det var Kvinder, ſom det ærede Medlem mente ſkulde forlede diſſe ældre Mænd til at spille Komædie, men jeg tror ikke, det ærede Medlem ſtal være ſaa angſt derfor; der er ikke megen Fare for, at Folk ſætte deres Penge i Theatre for Døbliffet. Jeg ſkulde tro, at man vilde betænke ſig meget derpaa. Men hvis det er det ærede Medlems eneſte Indvending, at nogle Folk kom til at ſætte Penge til, tror jeg ikke, det kan nytte at ville ſlaa det faſt, at det er Noget, ſom Folk ikke have Lov til. Det ærede Medlem taler ſaa ſærdeles hyppigt om ſin Praxis, og jeg ſkulde næſten tro, det ærede Medlem var Jurift. Det ærede Medlems Livſtilling kommer os jo for Reſten ikke ved her i Thinget, men det ærede Medlem har jo undertiden omtalt den. Det ærede Medlem maa jo ſaa vide, at det ikke er ualmindeligt, at Folk ſætte deres Penge til, og ſkjøndt det vel ikke kan betragtes ſom en hellig Ret for Borgerne, maa de vel have Ret dertil, og det vilde vel ſelv for et ſaa konſervativt Medlem ſom det ærede Medlem være underligt, om Folk ikke havde Lov til at kaſte deres Penge ud, ſom de have Lyſt til, enten det nu er ved at gaa i Theatret og ſe daarlige Stykker og give deres Penge ud til en Billet eller ved ſelv at oprette Theatre og spille lutter daarlige Stykker, ſkjøndt ſaadanne maatte finde Sympathi hos det ærede Medlem, efter det, det ærede Medlem ſagde om den moderne Literatur. Det ærede Medlem kan ikke være Formynder over Andre. Det ærede Medlem har ikke Noget at gjøre med, hvorledes Folk her i Byen have Lyſt til at anvende deres Kapitaler. Jeg tror nok, at det ærede Medlem er Jurift, ſiden han taler om de Dokumenter, ſom han undertiden beſtjæftiger ſig med paa ſit Kontor. Jeg kan umuligt tænke mig, at det ærede Medlems Dokumenter paa Kontoret direkte vedkomme den moderne Literatur, men det ærede Medlem har viſt hørt Noget om, at den nyere Literatur bruger, hvad der paa Franſk kaldes for „documents humains“. Saa, i den Forſtand, ſom det ærede Medlem